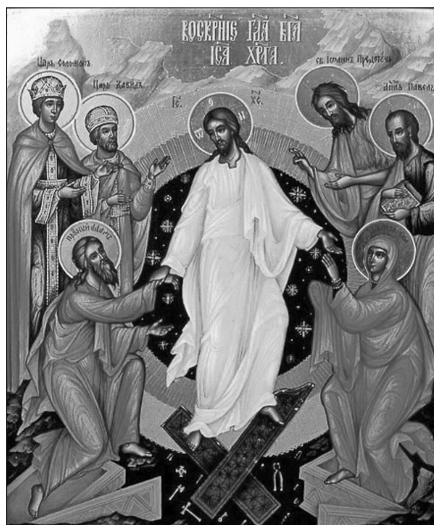

POSELSTVÍ NEMOCNÝM

POSTNÍ DOBA
A VELIKONOCE 2015

Pokoj Vám a milost, naši nemocní přátelé!

Jak plyne čas, spojujeme se s Vámi v každodenních modlitbách a nyní opět cestou tohoto dopisu. Doba postní směřuje k naplnění o Velikonocích. Jsme Vám vděční a znovu Vás prosíme o Vaše oběti a modlitby v tomto období, kdy chceme v naší diecézi a také v celém národě prohloubit úctu k Daru nejvyšší ceny, který jsme přijali ve večeřadle od našeho Pána, dřív než šel za nás na smrt. **Je to dar Eucharistie, svátost Kristova Těla a Krve.** Sám Pán o něm řekl, že kdo tento dar přijímá, „bude žít navěky“. Tato láska nás zbavuje strachu ze smrti a otvírá nám naději na život, který nás čeká ve spojení s Kristem a také všemi, kdo touto cestou šli před námi a přešli přes práh smrti.

V této svátosti se nám daruje sám Bůh, Kristus, náš Pán, v plné síle svého božství i lidství, který sám prošel těžkým utrpením a má pro nás slova povzbuzení. Vždyť i on nesl naše bo-

lesti. Stále můžeme slyšet jeho hlas: „Nebojte se! Pokoj vám! Buď dobré mysli, dceru, synu.“

Nemocní, kteří uvěřili a nesou trpělivě své obtíže, stávají se **pokladem církve (jak řekl i svatý papež Jan Pavel II.), protože dávají a nabízejí Bohu nejvíc, co mohou – samy sebe.** Čím je nemoc a utrpení obtížnější, tím víc získává na ceně a mění se ve vzácný dar. A pokud jste, naši nemocní přátelé, sami upoutáni na lůžko nebo nemůžete dojít do kostela, církev považuje za láskyplnou službu zajít k Vám a donést Vám tento Dar všech darů. Vždy jde o vzájemné obdarování i mezi nemocným a zdravým. Pro nemocné to znamená, že sám Ježíš přichází do Vašeho domova a srdce, a pro kněze, jáhna nebo toho, kdo je oprávněn donést Tělo Kristovo nemocnému, je to též přínos a obohacení. Vždyť Ježíš říká: „Byl jsem nemocen a navštívili jste mě.“ V té chvíli ve Vás nemocných mohou i zdraví zakoušet jeho blízkost a přítomnost.

V Písmě svatém najdeme mnoho vět plných velké útěchy. Jsou to skutečné infuze života. Jedna z nich říká: „Těm, kdo milují Boha, všechno napomáhá k dobrému.“ (Řím 8,28) Zkuste o tom přemýšlet. Objevíte, že není vlastně vůbec nic v životě, co by nemohlo sloužit k dobrému, co by milující srdce plné víry v Boha a v Krista nemohlo proměnit v dar lásky. Tak se i nemoc a těžkosti věku a všechny podoby utrpení stávají něčím požehnaným. A týká se to i chvil radosti a vnitřního pokoje, který do nás vstupuje každým přijetím Eucharistie. Tuto útěchu a naději může dát jen Bůh, náš Pán a vítěz nad smrtí. Vyprošujeme Vám ji v hojnosti a žehnáme Vám i všem, kdo jsou Vám nablízku svou pomocí.

arcibiskup Jan a biskup Josef

Milí spoluobčané, které trápí nějaká nemoc,

když jsem přemýšlel, co Vám letos napsat, vzpomněl jsem si na dva muže bez domova, které znám lépe než ostatní a kteří se se střídavými úspěchy snaží o to, čemu se dnes říká „zařadit se do většinové společnosti“. Říkejme jim třeba Petr a Pavel. Petrovi rodiče oba popíjeli. Táta si přihnul vždy o víkendů. Celý pracovní život však zvládal vždy v pondělí přijít do práce v poměrně provozuschopném stavu. Syn začal alkoholem řešit nejdříve napětí před zkouškami. Ve čtvrtém ročníku vysoké školy mu už alkohol přerostl přes hlavu natolik, že musel ze školy odejít. Dlouhé roky se pak bezvýsledně snažil napodobit model svého otce. Pavel zase už od dětství nic neudělal dobře. Nejsi k ničemu, zase jsi to pokazil, jdi od toho. Takové srážení od rodičů se hluboko vtisklo do jeho nitra. Projevuje se stále i v dospělosti a je překážkou v jeho opravdové snaze.

Proč to píšu? Protože oba mají přes tyto trpké zkušenosti z dětství právě v dětství svá zářící světélka. Těmi jsou prarodiče, kteří je měli rádi. Petr vzpomíná na těch několik let, ve kterých u dědy a babičky žil, jako na nejkrásnější roky svého života. Nejen na vesnici a přírodu, ale především na jejich láskyplný a vřelý vztah k němu. Na večery, ve kterých u kuchyňských kachlových kamen vyprávěli příběhy ze svého života, a on napjatě poslouchal. Pavel zase vypráví o své prababičce, u které vždy našel porozumění, vděčně vzpomíná na situaci, kdy v dospívání utekl z domu a prabábi jej přijala.

Proč to píšu právě Vám? Protože Vám chci navrhnout, abyste vděčně vzpomínali na ty, kteří Vás měli a mají rádi. Třebaže už někteří nežijí a možná to bylo dávno, kdy jste se s nimi naposledy setkali, to krásné a milé, co v těch chvílích bylo skutečností, nenechteje zapadnout. Trpké chvíle života se nám vynořují samy a často. Nenechme si jimi zastřít celý obzor našeho života. Oživujme ty dobré chvíle, ve kterých druzí měli rádi nás a my je. Vnímej-

me lásku těch, se kterými se setkáváme. Navštěvoval jsem kdysi jednu starou paní, která pokaždé naříkala, že pro ni nikdo nemá čas, že je stále sama. Jednou jsem se u ní setkal s dcerou, která z práce každodenně za maminkou na hodinu přicházela, nakoupila, udělala, co bylo potřeba a zase utíkala dál, ke své rodině. „To je jenom hodina,“ řekla pak ta stará paní. Chápal jsem obě. Co bylo pro maminku málo, bylo pro dceru na hraně možností. Ani na nemocničním lůžku se však nemusíme nechat ovládnout negací, ale můžeme se zaměřovat na ožívání vzpomínek na dobré vztahy v minulosti a ožívání vztahů současných. V tom nedobrovolném zastavení na lůžku nemocného se totiž nabízí možnost zamyslet se a podívat na náš život z jiného úhlu.

A když všechno a všechny dokážeme vložit do vztahu k Bohu v modlitbě, tím lépe. Nevadí, když neznáme naučené modlitby. Můžeme se na něj obrátit v myšlenkách vlastními slovy. On je totiž ten, který nás má všechny rád. Připadá Vám to příliš krásné, než abyste mohli uvěřit? „Když nevěříte mým slovům, věřte mým ranám,“ řekl v důvěrné chvíli Pán Ježíš sestře Faustyně. A sv. Jan od Kříže již o několik staletí dříve napsal: „Když zřím, jak na kříži se všeho vzdáváš, jak v krutých mukách dokonáváš, **jak všechno vydrží Tvá láska k nám**, proto Tě miluji, pro lásku Tvoji. „Já jsem světlo světa; kdo mě následuje, nebude chodit ve tmě, ale bude mít světlo života,“ říká každému Pán Ježíš. (Jan 8,12)

*P. Bohumír Vitásek
prezident Arcidiecézní charity Olomouc*

